

UN PAS LUNY DE CASA

El temps passa com un riu que no s'atura,
com boig que del seny va perdent la mesura;
el veig marxar i, amb nostàlgia i por,
descobreixo que el present ja és record.

Fulls en blanc són els inicis que em miren,
no diuen res, però em criden a escriure;
el cor em tremola, però els peus em guien,
i cada pas m'empeny a viure.

Les pors penetren com la boira al matí,
sense aturar-me el pas, però, m'enterboleixen;
de ben segur que serà feliç el camí,
però els primers passos sempre pesen.

Arrel fonda, que el temps no destrossa,
sempre em guia com l'estrella polar;
aguanta el temps de tot el que passa,
la família és present encara que marxi a volar.

Les amistats són com flama a l'hivern;
com brases sota un foc ferm;
així m'acompanyaran,
i a casa sempre seran.

El poble és bosc que guarda silenci,
on cada fulla em coneix sense parlar;
la ciutat, en canvi, és mar obert,
on aprenc a nedar sense parar.

Els inicis són com brots en hivern tardà:
fan por perquè el fred encara els vol aturar;
però amaguen força que avança sense por,
que crida al cor que s'atreveixi a somiar.

Així entenc el temps: com riu que no cessa,
que ens pren peces per donar-nos nova mar;
i jo avanço amb por però amb fermesa,
com qui surt d'un port i en troba un de nou per atracar.